

Sanatçı taslakları mı, politikacı taslakları mı?

Garbis ALTINOĞLU

27 Aralık 2018

Metin Akpınar ve Müjdat Gezen'in, 21 Aralık Cuma akşamı, Uğur Dündar'ın sunup yönettiği Halk Arenası adlı programda kendisini eleştirmeleri, sahte Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan'ın ve havuz medyasının yoğun ve çirkin saldırılarına yol açtı. (1) 23 Aralık günü yaptığı iki konuşmada bu sanatçıları hedef alan Erdoğan'ın direktifiyle Akpınar ile Gezen, 24 Aralık Pazartesi sabahı polisler tarafından göz altına alınarak Anadolu Adalet Sarayı'na götürüldüler ve ifadelerini verdikten sonra adli kontrol koşuluyla serbest bırakıldılar. Akpınar ile Gezen'e yurtdışına çıkış yasağı da getirildi. Erdoğan'ın bu saldırgan ve gerici tutumuna yeterince güçlü olmamakla, hatta son derece yetersiz kalmakla birlikte bir demokratik tepki de geldi.

Buraya kadar olanları ve demokratik tepkinin güçlü olmamasını, bilinen ve beklenenolgular sayabiliriz. Ancak devrimci ya da demokrat aydın kategorisinde yer alanlar arasında böylesi bir demokratik tepkiye gerek olmadığını savunanlar oldu. Örneğin, Erdoğan'ın ve onun basındaki ve yargıdaki uşaklarının Akpınar ile Gezen'e karşı saldırılarını, iki faşist kamparasında bir çatışma olarak niteleyen Attila Tuygan şöyle dedi: bir baba-oğul sadece kürt oldukları için linç edilirken, biri eskinin ukala bir komedyeni, diğeri eskinin belaltı' komiği olmak üzere iki ulusalcı faşist, öbür faşiste faşist dedikleri için savcılığa çıkartıldıkları ve onlarca beyaz türk'ün desteklemek üzere yanlarında dizildikleri sırada ben köyüme dönüyordum..umurumda mı itlerin dalaşları?

Tuygan burada, 16 Aralık'ta Sakarya'daki Kürtçe konuştukları gerekçesiyle uğradıkları silahlı saldırıda Kadir Sakçı'nın öldürülmesi ve oğlu Burhan

Sakçı'nın da ağır yaralanmasına göndermede bulunuyor. Türkiye ilerici kamuoyunun özelde bu saldırıya ve genelde Kürt halkına karşı yapılan saldırılara sessiz kalması eleştirilmeli, hatta lanetlenmelidir elbet. Ama bu, Akpınar ile Gezen'e karşı tezgahlanan saldırıyı görmezden gelmenin ya da önemsememenin bir gerekçesi olamaz.

Mustafa Arslan ise aynı konuda şunları yazdı:

Metin Akpınar'ın oyunculuğunu bendeniz de çok severim

Allah var az güldürmediler hepimizi.

Ama nasıl bir şeyse artık birinin başı iktidarla veya hukukla derde girince bilip bilmeden sorup soruşturmadan hemen bir dayanışma isteği ortaya çıkıyor Başkaları değilse bile bizim mahalle ilgilendiriyor beni ve dolayısıyla profillerinde Metin Akpınar fotoğrafları sayfalarında da videoları görünce düşünmeden edemiyorum

Ne kadar tanıyoruz Metin Akpınar'ı?..

Arslan bunun ardından Akpınar'ın 2016'da Hürriyet gazetesine verdiği bir mülakatta söylediği şu sözleri aktardı:

Biz Mill Türk Talebe Birliği'nde, [1964'te] Kıbrıs'a 115 tane mücahid yetiştirdik ve bizim aşağıdaki spor salonumuzda kara kuşak karateci yardımıyla, Ercan Çitlioğlu kulakları çınlasın hocamın da katkılarıyla orada bu arkadaşlar [için] ciddi çalışma yapıldı. Bu arkadaşlar yakın dövüş ve beden eğitimlerini bizde yaptılar. Silh eğitimlerini başka yerde yaptılar. MTTB'nin böyle de ciddi bir katkısı vardır. Bunu da övünerek söylüyorum (bkz. Metin Akpınar: Kıbrıs'a 115 mücahid eğitip gönderdik, Hürriyet, 27 Nisan 2016) O sözlerini şöyle sürdürdü: Değerli oyuncunun düşüncelerinden ötürü gadre uğraması elbette kabul edilemez ancak kusura bakılmasın lütfen aradan elli küsur sene geçtiği hâlde Kıbrıs'a 115 tane mücahid' göndermekle' müftechir kendileriyle dayanışma içerisinde bulunamam. (2)

Arslan, Akpınar'ın 4 Şubat 2018'de Posta gazetesine verdiği röportajdan ise şu bölümü aktarmış:

Ülkenin sıcak gündemi Afrin. Ne düşünüyorsunuz?

Askeri otorite değilim ama gördüğümüz, duyduğumuz kadarıyla gayet doğru gidiyor. Destekliyorum ama çok dikkat edilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Amerika 30 ihtimal üzerine 30 senelik plan yapar. Bizim Genelkurmayımız üç beş ihtimal üzerine üç beş senelik plan yapar. Desturlu gidilmeli. Diplomasiyi ayarlamamız lazım. Filler tepinirken çimenler ezilmesin. (Metin Akpınar: 77 yaşından sonra hapse de girerim, Röportaj: Alev Gürsoy Cimin) Burada Akpınar'ın işgalci Türk ordusunun Afrin operasyonunu desteklediği, ancak bunu utangaç bir biçimde yaptığı görülüyor. Bunu anlamak için röportajın,

Arslan'ın alıntılamadığı sonraki satırlarını okumak gerekiyor. Akpınar burada sorulan bir soruya şöyle yanıt vermişti:

Bazı sanatçılar bir bildirgeye imza atarak Savaşa hayır' dedi.Tepki gördüler. Sizin fikriniz nedir?

Ben bu operasyonu düşünmeksizin Savaşa hayır' diyenlerdenim, çünkü savaşın galibi olmaz. Biz bunu öğrendik. Galip olduğunu zannedenler de ciddi kayıplara uğrar, uğramıştır. Tarih bunlarla dolu. Afrin olayı bence dikkatli gidiyor. (aynı yerde)

*

Tuygan ile Arslan'ın bu yorumlarına bir kaç bakımdan itiraz edeceğim. Her şeyden önce onların tutumu bana, Nazlı Ilıcak ile Altan kardeşlerin anayasayı çiğnemekle suçlanarak ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılmaları olayının anımsattı. Bazı Facebook okurları, Üçü de itti ve üçü de hak ettikleri yerdeler demek suretiyle Erdoğan'ın denetimi altındaki mahkemenin bu davaya ilişkin kararını olumlu bumuşlardı. Bu konuyu ele alan 18 Ekim 2018 tarih ve Ilıcak'ı ve Altan kardeşleri savunmak' başlıklı yazımda şöyle demiştim: Peki komünistler ilke olarak idama/ gericilerin ve karşı-devrimcilerin idam edilmesine karşı mıdır? HAYIR. Ancak komünist adalet anlayışı bir yandan cezalandırma eylemlerini, yaşanan sınıf savaşımının gereklerine ve ihtiyaçlarına göre düzenlemeyi içerir bir yandan da burjuva adaletinden daha üstün ve daha insani bir nitelik taşır. Örneğin bir sosyalist rejim kendisini yıkmaya yönelik gerici ve emperyalist bir komplonun liderlerini ve onun, ağır suçlar işlemiş mensuplarını idamla cezalandırma ve özellikle iç savaş ortamlarında gericilere ve sınıf düşmanlarına acımasız bir kızıl terör' uygulama konusunda zerrece bir duraksama geçirmez

Daha da önemlisi şu: Bir sosyalist rejim, işlenen suçla sanığa verilecek ceza arasında bir orantı olmasını gözetir ve bu konuya asla Üçü de itti ve üçü de hak ettikleri yerdeler' sözcüklerinin içerdiği geri ve intikamcı mantıkla yaklaşmaz. Aslında aklıbaşında hiç kimse Ilıcak ile Altan kardeşlerin, askeri darbeye toplumsal zemin hazırlamak' ve bu amaçla sübliminal mesaj vermek'le suçlanmalarını ciddiye almaz ve Tayyip Erdoğan'dan aldığı direktiflere göre hareket eden bu mahkemelerin onları, elle tutulur kanıtlara gerek duymaksızın yargılamalarını ve idam cezasına çarptırmalarını mazur göremez ve gösteremez.

İkincisi bu arkadaşlar, Akpınar ile Gezen'e yöneltilen iç savaş ve askeri darbe çağrısı yapma suçlamasının gerçeklerle bir ilgisi olmadığını ve bunun, İslami-faşist rejimin Ilıcak'a ve Altan kardeşlere karşı almış olduğu tutumun bir

benzeri olduğunu dikkate almıyorlar. Onların dikkate almadıkları bir başka husus da şu: Erdoğan rejimi böylesi çıkışlarla ilerici aydınlar başta olmak üzere toplumdaki muhalif kişi ve grupları daha da korkutmak ve susturmak ve aydınların temsil ettiği sanata, bilime, felsefeye olan nefretini bir kez daha kusmak istiyor ve kusuyor. Dolayısıyla, Akpınar ile Gezen'in 21 Aralık tarihli Halk Arenası programında ve herkesin gözü önünde Erdoğan'a meydan okumaları, umursamaz bir tavırla geçiştirilmesi değil, tam tersine alkışlanması ve desteklenmesi gereken bir tavidir. Tuygan ile Arslan bu bağlamda bir başka çok önemli noktayı da ıskalıyorlar: Bu yaşadığımız olayda karşı karşıya gelenler devletin/ egemen sınıfların bir bölümüyle onun bir başka bölümü değildir. Ya kimlerdir? Arkasında sadece çok sınırlı bir dost-arkadaş-sempatizan desteği olan iki sol Kemalist sanatçı ile TÜM devlet aygıtını elinde bulunduran ve onu istediği gibi kullanan Erdoğan kliğidir. Böylesi bir kamplaşmadatarafsız ya da nötrkonumda kalmak, aslında bu iki sanatçının ezilmesine pasif destek sunmaktan başka bir anlama gelmez. Bununsa demokratizmle bağdaşmadığı bellidir. Bu mantık doğru olmuş olsaydı, siyasal çizgisi ve kişiliği benzer Kemalist ve milliyetçi hatalarla sakatlanmış olan demokrat aydın Aziz Nesin ve Madımak otelindeki arkadaşları İLE onları yakarak öldürmek isteyen gerici güruh ve onun arkasındaki Kontrgerilla arasında datarafsız ya da nötrkonumda kalmamız gerekirdi.

Üçüncüsü burada insanların siyasal duruş ve konumlarını statik, subjektif ve tek yanlı bir biçimde değerlendirme hatasıyla karşıya bulunuyoruz. Herhalde hiç kimse, Kemalist önyargı ve yanılsamalarına rağmen Gezen ile Akpınar'ın ilerici bir konumda durduklarını yadsıyamayacak, hele onları faşist olarak nitelemeye kalkmayacaktır. Akpınar'ın, Kıbrıs'a gidecek mücahitlerin eğitimi konusunda söylediklerinin kabul edilemeyeceği ve onun bu konuda devletin çizgisinde durduğu açıktır. Ama herhalde bugün MTTB (=Milli Türk Talebe Birliği) çizgisinde olmayan bu sanatçıyı böyleymiş gibi göstermenin ve onu sadece bu ve benzer hata ya da kusurlarıyla betimlemenin haklı bir tutum olmadığı da açıktır. Arslan Akpınar için,

Metin Akpınar'ın oyunculuğunu bendeniz de çok severim

Allah var az güldürmediler hepimizi derken onun ve Gezen'in Türkiye insanını salt sıradan komiklikler yaparak güldürmediklerini, aslında her iki sanatçının da hem de onyıllardır ülkedeki haksızlık, çarpıklık ve adaletsizlikleri ele alan birer toplumsal hiciv ustası olduklarını, çok sayıda film ve tiyatro yapıtının yaratımında ve oynanmasında yer aldıklarını, çok sayıda genç tiyatrocuyu ve sinemacı yetiştirdiklerini ve bu yolla emekçi yığınların demokratik bilincinin

gelişmesine katkıda bulunduklarını unutmuştur. Eğer kişileri değerlendirirken onların sadece bazı hata ve kusurları üzerinde durulacak ve genel duruşları ve diğer özellikleri göz önüne alınmayacaksa o zaman Marks ile Engels'den başlayarak HERKESİ mahkum etmek son derece kolay bir işlem haline gelecektir. Bu sekter ve ilkel yaklaşımı benimseyenler Türkiye sol hareketinin Şefik Hüsnü Deymer'den Hikmet Kıvılcımlı'ya, Mehmet Ali Aybar'dan Mihri Belli'ye, Mahir Çayan'dan Deniz Gezmiş'e pek çok figürünü bir kaç kalem darbesiyle yıkıp yerle bir edebilirler. (3) Oysa devrimci tutum bu önderleri, onların Türk milliyetçiliği ve Kemalizmden şu ya da bu ölçüde etkilenmiş olduklarını hesaba katarak ve bu eksikliklerini eleştirerek savunmak, zaman zaman çok ciddi boyutlara varan hata ve kusurlarını örtbas etmeksizin onlara ve onların devrimci mirasına sahip çıkmaktır.

Öte yandan, Tuygan ile Arslan'ın yaklaşımını rehber almamız halinde Kürt ulusal hareketinin, Abdullah Öcalan başta olmak üzere tüm önder kadrolarının gerici, faşist ve emperyalist uşağı olarak nitelenmesi adeta kaçınılmaz hale gelebilir. Liderlerinin Osmanlı-Türk gericiliğine ve onun Yavuz Sultan Selim ve Mustafa Kemal gibi önderlerine olan sempati ve övgülerini, ABD başta olmak üzere emperyalist devletlerle yakınlaşma çabalarını, Suudi Arabistan gibi en koyu gerici rejimlerle flört girişimlerini ve Anadolu'nun Hristiyan halklarına karşı sergiledikleri hiç de dostça olmayan değerlendirmelerini dikkate aldığımızda ulusal hareketi böyle nitelemenin zor bir iş olmadığı ortadadır. Tutarlı devrimcilik bu konuda şunu gerektirir: ulusal hareketin, kendisini çok olumsuz noktalara sürüklenme potansiyelini taşıyan bu hatalarını kararlı bir biçimde eleştirmek, ama henüz ilerici konumunu yitirmemiş olan bu hareketi küresel ve bölgesel gericiliğe karşı savunmak ve onunla dayanışma içinde olmak. Tabii Tuygan ile Arslan'ın mantığıyla hareket etmek insanı, -rejiminin demokrat olmadığı ve kendisinin bir despot olduğu gerekçesiyle- ülkesinin emperyalist-cihadist saldırıya karşı yürüttüğü direnişin başında olan Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad ile İslami terör grupları arasında ra tarafsız ya da nötr kalmaktan yana olmaya, yani bu İslami terör gruplarının pasif destekçisi olmaya götürebilir.

Dördüncüsü, tutarlı devrimci bir çizgi izlemek için sadece ve sadece işçi sınıfının ve diğer sömürülen yığınların, ezilen ulus ve milliyetlerin ve ezilen din mezheplerden halkın hedef olduğu sömürüye, siyasal baskıya karşı tavır almak yetmez. Bu aynı zamanda muhalif burjuva parti ve kişilerin, dahası herkesin hedef olduğu baskı ve haksızlıklara karşı da tavır almayı gerektirir. Lenin'in Ne Yapmalı? adlı ünlü yapıtında söyledikleri tam da bu tartışmanın özüne ışık tutuyor:

Eğer işçiler, hangi sınıfları etkiliyor olursa olsun, bütün zorbalık, zulüm, şiddet ve suistimal olaylarına karşı tepki gösterecek biçimde eğitilmemişlerse işçi sınıfının bilinci gerçek siyasal bilinç olamaz. Dahası bu tepki, başka bir görüş açısından değil, Sosyal-Demokratik açıdan bir tepki olmalıdır. (Selected Works, Cilt 2, Londra, Lawrence & Wishart Ltd., 1936, s. 88)

Lenin burada, HANGİ SINIFLARI HEDEF ALIRSA ALSIN BÜTÜN haksızlıklara karşı çıkmanın önemini belirtiyor. Ve dahası O, bu haksızlıklara karşı çıkışın Sosyal-Demokratik, yani komünist açıdan olması gerektiğini söylüyor. Lenin'in bu söyledikleri, özelde Akpınar ve Gezen'in hedef olduğu saldırı ve genelde Türkiye ve Kuzey Kürdistan halklarının uğradığı saldırılar için de geçerlidir.

Marksist-Leninistler Akpınar ve Gezen'in hedef olduğu saldırıya karşı çıkmakla yükümlüdürler. Ama onlar bu saldırıya reformist ya da Kemalist bir bakış açısıyla değil, komünist bir bakış açısıyla karşı çıkmalıdır.

Bitirirken şunu söylemek isterim. Büyük olasılıkla Tuýgan ile Arslan'ın, solçocukluk kokan hatalı ve sekteryaklaşımının altında olumlu bir öge ya da motif yatmaktadır: Ezilen ulus ve milliyetleri (Rum, Ermeni, Süryani, Kürt vs.) savunma, onların uğradığı büyük haksızlıklara ve Akpınar ile Gezen'in bakış açısını sakatlayan Türk milliyetçiliğinin yaygınlığına duyulan haklı ve meşru tepki. Ama bunun böyle olması, Tuýgan ile Arslan'ın yaklaşımını yanlış olmaktan çıkarmıyor. Tutarlı bir demokrat, bizim kamptamı yoksa öbür kamptamı olduğuna bakmaksızın vekime yapılırsa yapılsın bütün haksızlıklara karşı çıkmakla yükümlüdür.

NOTLAR

(1) Erdoğan, 23 Aralık Pazar günü Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu (DEİK) 2018 Yılı Mali Genel Kurul'unda, sanatçı müsveddeleride tanımladığı Müjdat Gezen ve Metin Akpınar'ı hedef aldı ve şöyle dedi:

Beni ipe götüreceklermiş. Bunu sanatçı görünümü altındaki müsveddeler yapıyor. Senin her yerin sanatçı olsa ne yazar. Biz bu yola farklı çıktık. Senin haddine mi? Biz şahadete inanmış insanlarız. Biz bunların bedelini rahatlıkla ödemeye hazır insanlarız. Bunlar sanatçı müsveddesi, yargıya hesabını versinler. Bunun bedelini ödeyecekler. Bu ülkenin cumhurbaşkanını ipte sallandıracaksın Şimdi git yargıda bedelini öde. (Erdoğan hedef aldı, Gezen ve Akpınar hakkında soruşturma başlatıldı, Gazete Karınca, 23 Aralık 2018)

(2) Burada, Türkiyeli devrimci ve demokratların pek sık düştüğü bir başka hatanın, sorunlara ve olgulara hep ya hiçya daya ak ya karamantığıyla yaklaşmasının tipik bir örneğiyle karşı karşıyayız. Bir Türkiyeli devrimcinin Kıbrıs'ta yaşanan çatışmalarda öncelikle kendiburjuvazisini ve burjuva

devletini eleştirmesi ve suçlaması gerekir. Dahası bu devrimcinin, Kıbrıs Rum halkının İngiliz sömürgecilerine karşı 1950'lerin ikinci yarısında başlayan direnişine ciddi bir destek vermemiş, hatta Kıbrıs Türklerinin bir bölümünün İngiliz sömürgecileriyle birlikte hareket etmiş olmasını, Türkiye'nin Kıbrıs'ın iç işlerine burnunu sokmasını, Türk Kontrgerillasının yardımıyla kurulan Türk Mukavemet Teşkilatı'nın hem Türkleri ve hem de Rumları hedef alan bir dizi provokatif saldırı düzenlemiş olmasını da eleştirmesi ve lanetlemesi gerekir. Ancak Kıbrıs Rumları ile Kıbrıs Türkleri arasında özellikle 1963-64 yıllarında yoğunlaşan çatışmalarda birincilerin asla silahsız ve ezilen bir halk konumunda olmadıkları ve her iki tarafın da karşılıklı cinayetler işledikleri, hatta katliamlar gerçekleştirdikleri ve İngiliz sömürgecilerine karşı direnişin başında bulunan EOKA'nın (= Kıbrıs Savaşçıları Ulusal Örgütü), adanın Yunanistan'la birleşmesi (Enosis) politikası gütmemesinin, iki halk arasındaki anlaşmazlığın büyümesine hizmet ettiği unutulmamalıdır.

(3) Kırıcılımlı sürgün, jenosit ve insan kırımlarının faydalarını şöyle anlatıyordu:

Ekonomi alanında mübadele' denilen yığınla insan transferleri, politika alanında evren ve bağımsızlık savaşlarıyla devrimlerdeki insan kırımları yüzünden ortaya açılmış boşluk 1920'den sonraki açlara ve işsizlere, ters, olumsuz eksi yoldan da olsa, geçim ve iş alanları sağlamıştı. Bütün bayındır Anadolu'nun zenginlik kaynaklarını tekellerinde tutan gayri müslim'lerin tasfiye yolu sınır dışı edilişi, gelgeç de olsa, ansızın yerli unsurlara geniş fırsatlar, hattı kimi Müslüman açığözlere yağma alanı açmıştı. Sıra sıra devrimlerden sonra, seri hinde Trablus, Balkan, Birinci Dünya Savaşlarının cephelede ve cephe gerilerinde su gibi harcandığı yüzbinlerce münnevver-memur'dan münhal' kalmış yerler, terhis edilen ordu ve sivil kadrolara bol bol hizmet kapıları açtı. Mübadele sayesinde, yüzyıllardan beri yabancı ajanı gayrimüslimlerin topraklarımızdan sökülüp atılmaları, yerleri doluncaya kadar olsun, halkımızı bir an için ekonomik sömürülmeden bir ölçüde kurtulmaya ve istikrara kavuşturdu. Elle tutulur önemli zenginlikler el değiştirip paylaşıldı.

(27 Mayıs, Yön'ün Yönü, Devletçiliğimiz, s. 18-19)

27 Aralık 2018 tarihli EK: Yazımda, Aziz Nesin ustanın da M. Akpınar ve M. Gezen'de gördüğümüz Kemalist ve milliyetçi hatalarla sakatlanmış olan bir demokrat aydın olduğunu söylemiştim. (Tabii Aziz Nesin'in bu iki sanatçıya göre bir parça daha solda olduğu söylenebilir.) Mustafa Arslan buna itiraz etmişti. Burada, onun itirazının doğru olmadığını gösteren bazı alıntılar sunacağım. Bu alıntılar Aziz Nesin'in Soruşturmadada adlı kitabından alınmıştır. Nesin, 14 Eylül 1975'de Zeynep Oral'ın sorularına verdiği yanıtın bir yerinde

aynen şöyle diyor:

Bir Mustafa Kemal çıkıyor Türk halkı dünya tarihinde ilk olarak sömürücü emperyalistleri yurdundan kovup bağımsızlığına kavuşuyor. Kuruculuk ve yapıcılık başlıyor. Benim çocukluğum bu dönemde geçmiştir. Yoksulduk, ama gelecekten umutluyduk. Benim askeri lisedeki hocalarım, Kurtuluş Savaşımızın kahramanlarıydı

Kısacası bizim altın çağımızdı. Şu anda bu satırları odamda yalnız başına yazıp o altın çağı düşlerken coşkudan gözlerim yaşıyor.(s. 85-86)

Aziz Nesin Ekim 1980'de, başka bazı Türk sanatçı ve yazarlarla birlikte Yunanistan Barış Derneğinin çağrılısı olarak Selanik'e gitmişti. O burada yaptığı konuşmada şöyle demişti:

Biz Türkler için Selanik'in bir başka değeri de yirminci yüzyıl dünyasının yetiştirdiği iki büyük Türk, Mustafa Kemal ve Nazım Hikmet'in, bu kentte doğmuş olmalarıdır

Benim önerim şu: Mustafa Kemal'in yüzüncü doğum yıldönümünde, O'nun hemşerisi olan Selanikliler, O'nu doğum yeri olan Selanik'te bir toplantı düzenleyerek ansınlar. Bu davranışımız, Türkiye'nin ve Yunanistan'ın şovenlerine, faşistlerine, gericilerine ve Türkiye'de Yunan düşmanlığı ve Yunanistan'da Türk düşmanlığı yaratmak isteyenlere çok güzel bir ders olur İşte bu bakımdan, bugünkü koşullarda Türk ve Yunan halklarının daha da yaklaşmaları için Mustafa Kemal'in ve Nazım Hikmet'in büyük değerleri daha da artmaktadır.(s. 142-43)

Aziz Nesin'in, 1975'de kaleme aldığı Bu Yurdu Bize Verenler adlı kitabında da, 1919-22 yılları arasında yaşananulusal kurtuluşsavaşının tek yanlı bir biçimde övüldüğünü ve yüceltildiğini görüyoruz. Ancak bu kitap şu anda elimde olmadığı için oradan herhangi bir alıntı sunamıyorum.

Tabii bu doğrultudaki hata ve kusurları Aziz Nesin'i gerici ya da faşist olarak nitelememizi asla gerektirmez ya da bizlerin, onu hedef almış olan devlet kaynaklı saldırılar karşısında tarafsız ve nötr' kalmamızı haklı kılmaz.

28 Aralık 2018 tarihli EK: Yazımda, Akpınar ile Gezen'i hedef alan kampanya konusunda doğru bir tutum alabilmemiz için üzerinde durulması gereken en önemli noktalardan birinintaraflar, yani Akpınar, Gezen ve dostları İLE Erdoğan kligi ve devlet arasındaki olağanüstü güç dengesizliği olduğuna işaret etmiştim. Ancak bu çatışmayiki gerici ya da faşist kamparasındaki bir kavga olarak gören ve/ ya da gösterenler bu SOMUT, yani elle tutulur ve gözle görülür gerçekliği atlıyor ya da görmezden geliyorlar. Zaten Attila kardeşim de bu iki sanatçı için,onlarca beyaz türk'ün desteklemek üzere yanlarında dizildikleri nitelemesini yapıyor, o kadar. Yani, sevk edildikleri Kartal

Adliyesi'nde yanlarında sadece gazeteci Barış Yarkadaş ile avukat Celal Ülgen'in bulunduğunu dikkate aldığımızdao kadarı bile değildiyebiliriz. Eğer Türk burjuva devlet aygıtı içinde önemli bir çatlama ve kamplaşma yaşanıyor olsaydı, belki o zaman Akpınar ile Gezen'in çıkışını Erdoğan-karşıtı fraksiyonun bir hamlesi olarak değerlendirebilir ve öyle olması halinde ona göre tutum alırdık. Ama, başında Erdoğan'ın bulunduğu İslami-faşist rejimin ordu, polis, sivil bürokrasi, MİT, yargı, parlamento vb. içinde olmak üzere TÜM devlet mekanizmasına egemen olduğu, kendi tabanının en militan öğelerini çeşitli silahlı ve paramiliter gruplar halinde örgütlediği, Türkiye'nin değişik yörelerinde üslenmiş olan binlerce ya da onbinlerce üye ve sempatizanı bulunan El Kaide vb. silahlı örgütlerin desteğine sahip olduğu, sözlü ve yazılı basının yüzde 95'ini denetimi altında bulundurduğu, 2017 referandumuyla kabul edilenCumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin R. T. Erdoğan'a sınırsız yetkiler tanıdığı koşullarda yaşıyoruz. Dahası, Erdoğan kliğinin karşısında - burjuva ya da devrimci- herhangi bir ciddi ve kitlesel muhalefetin olmadığı koşullarda yaşanıyor bu çatışma. Bu koşullarda, sözkonusu çatışma karşısındatarafsız ya da nötrkonumda kalmak, aslında dünya boks şampiyonu ile sakat bir çocuk arasındaki boks maçındatarafsız ya da nötrkonumda kalmak gibi bir şeydir.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)LinkedIn üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)